

ΚΥΠΕΛΛΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου 2013 Παίζοντας κατά διαστήματα εκπληκτικό βόλεϊ ο ΓΣ ΑΡΓΟΥΣ έδρασε τη ομάδα της Μεγαλόπολης (ΛΥΚΑΙΑ) με σκορ 3-0 (25-09, 25-22, 27-25).

Παρά την κούραση από το ματς του Σαββάτου για το πρωτάθλημα Νεανίδων (που του έδωσε τη 1η θέση στο όμιλο) και αφού οι 11 από τις 12 της αποστολής για το κύπελλο ήταν και στο ματς για το πρωτάθλημα Νεανίδων, κατάφερε να περάσει χωρίς απώλεια σετ στην επόμενη φάση του κυπέλλου Γυναικών, απέναντι σε μια ομάδα που έπαιζε στη έδρα της και ήθελε πολύ νίκη.

Το 1ο σετ ήταν παράσταση για ένα ρόλο αφού η ομάδα μας με εκπληκτικό σέρβις δεν άφησε περιθώρια και το τελείωσε 25-9. Στο 2ο σετ παρότι βρέθηκε να προηγείται με διαφορά 4-5 πόντων στο τέλος του σετ, κάποια λάθη συγκέντρωσης και κούρασης έδωσαν το δικαίωμα στο αντίπαλο να διεκδικήσει το σετ όμως πήγε στη ομάδα μας με σκορ 25-22.

Στο τελευταίο σετ η ομάδα της Μεγαλόπολης ανέβασε την απόδοση της μετά το 13-8 της ομάδας μας και το σετ έγινε ντέρμπυ με καλές ενέργειες και ψυχραιμία παρότι η αντίπαλη ομάδα έφτασε σε σετ μπολ(24-25), η ομάδα μας κέρδισε το σετ με 27-25 και τον αγώνα με 3-0

Συγχαρητήρια στα κορίτσια για τη σπουδαία εμφάνιση και καλή συνέχεια στο κύπελλο! Στη επόμενη φάση η ομάδα μας θα αντιμετωπίσει στην έδρα της ομάδα από την Α2 Εθνική Κατηγορία

ΓΣ ΑΡΓΟΥΣ(Μπούκουρας Γ.): Μπουγιώτη Ακριβή, Μπριρλαντεάνου Τάνια, Καραμούντζου Κων/να, Νικολίτσα Μαρία, Χιόνη Αναστασία, Παπασπυροπούλου Κατερίνα, Παναγιωτοπούλου Μιμικά Μπούκουρα Δώρα(L), Πτεσέλη Κατερίνα, Ιωάννου Κων/να, Παναγιωτοπούλου Κων/να, Σιαμπλή Κατερίνα.

ΓΣΜ ΛΥΚΑΙΑ (Δάρας Αθ.):

Καλομάλου, Βαλτεσηνιώτη, Μαρκολιά, Δημητρακοπούλου υ, Κουρέτα, Γεωργούλια, Καρβουνιάρη, Ίωσηφίδη, Φασουλή, Ροζολή, Ηλιοπούλου(L), Χριστοφίλη (L). Δώρα Μπούκουρα Γ3'

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΥΑΤΗ

Στον αγώνα δρόμου 42 χιλιομέτρων στην Αθήνα πήραν μέρος πολλοί αθλητές. Νικητές στις 4 πρώτες θέσεις ήταν Κενυάτες. Αξιοπρόσεκτο παγκοσμίως, πώς κατάφερναν οι Κενυάτες αθλητές και ξεχωρίζουν πάντα. Έτσι έγιναν αντικείμενο μελέτης από πολλούς επιστήμονες και πολλοί δημοσιογράφοι ασχολήθηκαν με το γεγονός. Ένας δημοσιογράφος της αγγλικής εφημερίδας «Guardians», ο Adharanand Finn κυκλοφόρησε ένα βιβλίο με τίτλο «Running with the Kenyans». Περιγράφει τις εντυπώσεις του από την εξάμηνη παραμονή του στην Κένυα. Σε μια πόλη 42.000 κατοίκων, στο Ιτέν, σε υψόμετρο 2.400 μέτρων βρίσκεται το κέντρο «παραγωγής» μαραθωνοδρόμων. Σ' αυτό το βιβλίο περιγράφεται το δύσκολο καθημερινό οικογενειακό πρόγραμμα, στο οποίο μπαίνει ένα παιδί που γεννιέται σ' αυτή τη περιοχή.

Ξυπνά από τα χαράματα και βοηθά τους γονείς με τα ζώα, μετά παίρνει τη σχολική τσάντα και ξεκινά με τα πόδια να διανύσει μία απόσταση από 2 έως 6 χιλιόμετρα. Το μεσημέρι επιστρέφει πάλι τρέχοντας, παίρνει ένα γρήγορο γεύμα και γυρνά πάλι στο σχολείο για το β' ημίχρονο. Μετά επιστρέφει πάλι το απόγευμα ξανά δουλειές και ξανά μαθήματα. Συνολικά διανύει τουλάχιστον 7,5 χιλιόμετρα τρέχοντας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ

Το τρέξιμο είναι για αυτούς τους ανθρώπους **διέξοδος**. Όσοι ασχολήθηκαν με τον αθλητισμό κέρδισαν μετάλλια και χρήματα σε Ολυμπιακούς αγώνες και διοργανώσεις παγκοσμίων πρωταθλημάτων, γύρισαν με πολυτελή αυτοκίνητα, έφτιαξαν σπίτια, κέντρα διαμονής για επόμενους πρωταθλητές αλλά αγόρασαν και μία τουλάχιστον αγελάδα μαζί με τη βίλα-σύμβολο της κοινωνικής καταξίωσής τους. Για να φθάσουν όμως στο σημείο αυτό πέρασαν μια ζωή που μπορεί να συγκριθεί μόνο με του μοναστηριού.

ΑΞΙΑ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ

Ένα άλλο σημαντικό που πρέπει να τονισθεί είναι η διατροφή. Το 86% των θερμίδων που καταναλώνει ένας Κενυάτης δρομέας βασίζεται σε φυσικές τροφές και το 14% μόνο σε ζωικές τροφές.

Καθημερινά καταναλώνει 10,4 γραμμάρια υδατανθράκων ανά κιλό σωματικού βάρους. Το 13,4% των θερμίδων τους το παίρνει από το λίπος και από τις θερμίδες το 61% είναι από το γάλα.

ΕΥΠΟΛΗΤΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Ένα οξύμωρο είναι, ότι ενώ αυτοί οι αθλητές παίρνουν ως δώρο από τις εταιρίες αθλητικά παπούτσια, στην παιδική τους ηλικία περπατούν και τρέχουν ξυπόλητοι. Και μάλιστα τρέχουν σωστά με το τμήμα του ποδιού που είναι στο μπροστινό τμήμα του πέλματος και όχι με τη φτέρνα. Θα έπρεπε δηλαδή να τρέχουν σχεδόν στις μύτες. Οι εταιρίες όμως δεν θέλουν να αλλάξουν το πρότυπο των παπουτσιών. Το μόνο που προσπαθούν είναι να φτιάξουν αθλητικά με λεπτές σόλες και φτιαγμένες σαν να είσαι ξυπόλητος. Με το εμπρόσθιο τμήμα του ποδιού να πατάει πρώτο στο έδαφος τρέχουν και οι Tarahumaras, που ζουν στη Sierra Madre και τρέφονται και αυτοί με καλαμποκάλευρο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΚΕΝΥΑΤΩΝ

Υπάρχουν δύο απόψεις για την επιτυχία των αθλητών από την Κένυα

Κάποιοι ισχυρίζονται πως υπαίτια για την υπεροχή τους είναι τα γονίδια τους. Σύμφωνα με δείγματα από μυς, αίμα και γενετικό υλικό πιστεύουν πως υπάρχει γονιδιακή υπεροχή.

Ένας επιστήμονας ελληνικής καταγωγής, ο Dr. Yannis Pitsiladis συνεργάτης του Institute of Cardiovascular and Medical Sciences στο Πανεπιστήμιο της Γλασκώβης στην Αγγλία, υποστηρίζει τη θεωρία του, πως η υπεροχή των Κενυατών αθλητών έχει να κάνει με την κοινωνική κατάσταση των ανθρώπων αυτών στη χώρα τους. Μαθαίνουν από πολύ μικρά παιδιά να τρέχουν για το σχολείο για να μην τιμωρηθούν από το δάσκαλο. Αναφέρει ένα σχολείο που ήταν στην κορυφή του πιο απότομου λόφου και ένα ιαπωνικό τηλεοπτικό συνεργείο αρνήθηκε να ανέβει, επειδή ο δρόμος ήταν δύσκολος και απότομος. Το νερό όμως του σχολείου ήταν στην μέση αυτού του λόφου και τα παιδιά έπρεπε να ανεβοκατεβαίνουν πολλές φορές τη μέρα για να πουν νερό.

Συμπεραίνουμε λοιπόν, πως η **ανάγκη**, η **ασκητική ζωή**, η **σπαρτιάτικη διατροφή**, η **συγκεντρώνεται** τους αγώνες ωθεί τους αθλητές της Κένυας να σαρώνουν.

ΔΕΝ ΖΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΕΧΟΥΝ, ΑΛΛΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ.

ΕΧΕΙΣ ΔΕΙ ΚΑΠΟΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ Η ΚΑΠΟΙΑ ΟΔΟ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΣΤΕΛΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ ?

Θα έπρεπε όμως... διαβάστε να πάθετε σοκ : Στην Πάφο γεννήθηκε. Στις 4 Μαΐου 1910. Πάνω από έναν αιώνα πια. Φτωχόπαιδο ήταν και κάποια στιγμή ξεκίνησε τον αθλητισμό στην Λεμεσό. Του άρεσε να

τρέχει από πιτσιρίκι. Κατάφερε, μάλιστα, να πάρει μέρος ως δρομέας με την ελληνική εθνική ομάδα στους ολυμπιακούς αγώνες του 1936!

Αγροτόπαιδο, με έρωτα για τον αθλητισμό και ταλέντο, από το 1934 τα μαζεύει και μετακομίζει στο Χαλάνδρι. Έπιασε δουλειά στην ΔΕΗ (τότε Ηλεκτρική Εταιρεία) και πήγαινε να μετράει τα ρολόγια στα σπίτια του κόσμου για να βγάλει το μεροκάματο.

Τα' μπλεξε ο πόλεμος μετά. Υπέφερε ο κόσμος. Έτσι κι αυτός, έτσι και η οικογένειά του. Το 1940 έκοψε το τρέξιμο και κοίταξε μόνο να ζήσει. Πείνα! Έβλεπε τους παλιούς του συναθλητές, εκείνη την μεγάλη ομάδα του 1930, να λιμοκτονούν ή να τους σκοτώνει ο γερμανικός κατοχικός στρατός.

Παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, τέλειωσε η Κατοχή, άρχισε η φαγωμάρα του Εμφυλίου. Αδερφός να σκοτώνει αδερφό εκείνα τα μαύρα χρόνια. Πούλησε τα μισά έπιπλα για να πάει να τρέξει! Παίρνει την μεγάλη απόφαση το 1946 να ξανατρέξει. Λίγη προπόνηση, ελάχιστο φαγητό από τους γείτονες, δύσκολα χρόνια. Ήθελε να πάει στην Αμερική. Στην Βοστώνη. Στον φημισμένο μαραθώνιο! Ελπίζοντας ότι και μόνο με την παρουσία του θα μπορέσει να ευαισθητοποιήσει τους Αμερικάνους για να βοηθήσουν τον λαό μας που τα περνούσε δύσκολα όσο ποτέ άλλοτε.

Πώς, όμως, να αγοράσει εισιτήριο για την Αμερική; Με τι λεφτά; Μαζεύει και πουλάει τα μισά έπιπλα του σπιτιού. Πιάνει πέντε δραχμές στο χέρι, του δίνουν με τα πολλά και κάμποσα ακόμα από την δουλειά του και πάει και βγάζει αεροπορικό εισιτήριο. Μονό! Δεν είχε λεφτά για «μετ' επιστροφής».

Μέσα από τα χαλάσματα της Αθήνας, βρήκε το κουράγιο να πετάξει για Αμερική ρισκάροντας τα πάντα. Με μοναδικό σκοπό να τρέξει! Τίποτα άλλο! «Θα πεθάνεις στα πρώτα χιλιόμετρα»

Ο πιο δύσκολος μαραθώνιος της εποχής - κι ακόμα φημισμένος - ήταν αυτός της Βοστώνης. Φαβορί ο τεράστιος Άγγλος Κένεθ Μπέιλι και ο Αμερικάνος, νικητής της προηγούμενης χρονιάς, Τζόνι Κέλι. Κι από κοντά ένας Καναδός αθληταράς. Πριν τον αγώνα όλοι οι αθλητές έπρεπε να περάσουν από γιατρό. Πάει και ο Κυριακίδης, τον εξετάζουν οι Αμερικάνοι και του λένε: «Δεν μπορείς να τρέξεις.»

- Μα, γιατί; Γιατί δεν μπορώ ενώ έκανα τόσο ταξίδι;
- Είσαι πολύ αδύναμος, νεαρέ Έλληνα. Θα πεθάνεις στον δρόμο από την εξάντληση, έτσι κοκαλιάρης όπως είσαι. Δεν θα αντέξεις ούτε για μερικά χιλιόμετρα.

Παίρνει ουσιαστικά την προσωπική ευθύνη και λέει «φέρτε μου το χαρτί να το υπογράψω ότι θα τρέξω κι αναλαμβάνω όποιον κίνδυνο υπάρχει για την ζωή μου. Θα τρέξω κι ας πεθάνω εδώ πέρα.»

Αρχίζει ο αγώνας. 20 Απριλίου 1946 ήτανε. Ξεκίνησε αργά ο Στέλιος Κυριακίδης, αλλά ανέβαζε στροφές.

Όλο και πλησίαζε τους πρώτους, όλο και πατούσε καλύτερα. Στο 40 χιλιόμετρο έπιασε τον Κέλι, τον πρωτοπόρο.

Ναι, κέρδισε! Με πανευρωπαϊκό ρεκόρ! Παραμιλούσε η Αμερική.

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τρούμαν καλεί τον Κυριακίδη στον Λευκό Οίκο, μαζί με τον δεύτερο, τον Αμερικάνο Τζόνι Κέλι.

Κι όταν λέμε Κέλι να αναφέρουμε ότι 15 φορές βγήκε στην καριέρα του μέσα στην πρώτη πεντάδα του μαραθωνίου της Βοστώνης, ενώ το 2000 ανακηρύχθηκε από το Runner's World ο κορυφαίος δρομέας για τον περασμένο αιώνα.

Ρωτάει ο Χάρι Τρούμαν τον Τζόνι Κέλι: «Καλά, βρε παιδί μου. Πώς έχασες απ' αυτόν τον κοκαλιάρη (σ.σ. έτσι τον έλεγαν οι εφημερίδες) κι αδύναμο Έλληνα;»

Απάντηση Κέλι: «Μόνο εγώ έχασα; Κανένας δεν μπόρεσε να τον κερδίσει. Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για έναν ολόκληρο λαό, για μια ιδεολογία...».

Ο Τρούμαν χαμογελάει και γυρνάει προς τον Κυριακίδη. «Εσύ, παιδί μου, είσαι άξιος συγχαρητηρίων. Για πες μου. Τι θες να κάνω για σένα; Θες ρούχα; Τρόφιμα να δυναμώσεις; Χρήματα; Ό,τι θες από μένα»

Απάντηση Κυριακίδη: «Σας ευχαριστώ, πρόεδρε. Δεν θέλω τίποτα για εμένα. Το μόνο που ζητώ, κύριε Τρούμαν, είναι να στείλετε ρούχα και τρόφιμα στα 7 εκατομμύρια Έλληνες που λιμοκτονούν. Αυτό ζητάω. Να βοηθήσετε τον λαό μου που υποφέρει».

Αυτό που έγινε μετά ήταν απίστευτο. Από δωρεές των Αμερικάνων μαζεύτηκαν τόνοι από τρόφιμα, φάρμακα, κουβέρτες. Δεν είχαν πώς να τα μεταφέρουν. Μόλις βρέθηκαν έξι καράβια, με τη συνδρομή της οικογένειας Λιβανού, έφτασε η βοήθεια στην Ελλάδα. Το «Πακέτο Κυριακίδη», όπως το ονόμασαν.

Συγκεντρώθηκαν, επίσης, 250.000 δολάρια για να δοθούν στους ταλαιπωρημένους Έλληνες από την Κατοχή και τον Εμφύλιο! Ποσό τεράστιο για την εποχή. Όλες οι αμερικάνικες εφημερίδες τον είχαν πρωτοσέλιδο, ενώ ο ίδιος έτρεχε από Πολιτεία σε Πολιτεία της Αμερικής για να φέρει κι άλλη βοήθεια στην τσακισμένη Ελλάδα.

Ένα εκατομμύριο κόσμος στην υποδοχή!

Ένας λαός που πέθαινε στους δρόμους από την εισβολή του ναζισμού και τον Εμφύλιο, μπόρεσε να χαμογελάσει ξανά απ' αυτόν τον τεράστιο Έλληνα. Την μέρα που ήρθε από τις ΗΠΑ στην Αθήνα, στις 23 Μαΐου, ξεχύθηκε στους δρόμους ένα εκατομμύριο κόσμος για να τον υποδεχτεί.

Είχαν φτάσει απ' όλη την Ελλάδα άνθρωποι στην πρωτεύουσα για να τον ευχαριστήσουν. Εκείνη τη μέρα ήταν η πρώτη φορά που φωταγωγήθηκε ξανά η Ακρόπολη από τότε που άρχισε ο πόλεμος. Και θεωρήθηκε το πρώτο χαρμόσυνο γεγονός για τον τόπο ύστερα από τόσα καταραμένα χρόνια. Ο Κυριακίδης

έδωσε χαρά, περηφάνια, ανακούφιση στους συνανθρώπους του.

Πόσο γνήσιος ο Στέλιος Κυριακίδης! Πόσο αυθεντικός. Και τι ψυχή! Μεγαλείο.

Ο γιός του, απλόχερα και χωρίς να ζητήσει ποτέ καμία αμοιβή, προσέφερε χρόνια μετά όλα τα κειμήλια του Στέλιου Κυριακίδη στο Μουσείο του Μαραθωνίου δρόμου στον Μαραθώνα (αξίζει να το επισκεφθείτε κάποια φορά).

Μέσα σ' αυτά που έγιναν δωρεά στο Μουσείο είναι και το μετάλλιο τεράστιας αξίας από τον νικητήριο αγώνα στην Βοστώνη. Ένα μετάλλιο που ήταν συλλεκτικό ακόμα και τότε, αφού για εκείνη και μόνο τη χρονιά είχε τοποθετηθεί στο κέντρο του ένα διαμάντι!

Ο Στέλιος Κυριακίδης είναι ακόμα και σήμερα άγνωστος στους περισσότερους Έλληνες φιλάθλους. Στις ΗΠΑ, όμως, έχουν γράψει βιβλία για το κατόρθωμά του, χουν γυρίσει βραβευμένα ντοκιμαντέρ (NBC), ενώ ετοιμάζουν και μια ταινία από την Disney με παραγωγούς τους Mark Ciardi και Gordon Gray.

Άνθρωπος της προσφοράς, με υψηλά ιδεώδη, γνώστης της βαριάς κληρονομιάς αυτού του τόπου στον αθλητισμό και τον πολιτισμό, ένας μοναδικός αθλητής που λατρεύτηκε στην εποχή του. Θα μπορούσε και σήμερα να αποτελεί φάρο έμπνευσης για όλους μας, αλλά μάλλον σε πολλούς το όνομά του δεν λέει κάτι.

Κι ως έκανε, πέρα απ' όλα τα άλλα, κι έναν τεράστιο άθλο από καθαρά αθλητικής άποψης, αφού η νίκη στον μαραθώνιο της Βοστώνης θεωρείται κάτι τρομερά δύσκολο.

Ο αείμνηστος Φρέντυ Γερμανός είχε κάνει μια εξαιρετική εκπομπή για τον Κυριακίδη το 1981

